

CREUER

Un relat de: [gustav](#)

Dalt del petit escenari, mentre insufla aire al seu instrument, s'estremeix per un instant. I no perquè els vells temes que interpreta dia rere dia li provoquin cap emoció. És un calfred familiar, premonitori que, com sempre, fa olor de mar. Sense separar els llavis del seu saxo —fent una breu llambregada a la pista— la descobreix. Entre figures anodines, que es balandregen mandroses i xarrupen còctels de colors, la seva bellesa insòlita resulta feridora. Només la veu ell, al bell mig de la sala, lluint la seva pal·lidesa il·lusòria, abstreta pels sons d'un bolero lànguid, melangiós. Tants anys i —encara que els cabells platejats d'ell diguin el contrari— res ha canviat. Cap contacte, només aparicions puntuals i efímeres que han servit per lligar-lo —amb l'al·licient del retrobament— a aquell univers flotant, rònc.

Al principi la va buscar per tots els racons del vaixell, entre el passatge i la tripulació, sense cap èxit. Aviat, però, va comprendre que el misteri només eren visions que mai duraven més d'un bolero, imatges que, amb el temps, va aprendre a esperar i admirar des de la seva atalaia musical.

La cançó arriba a la fi i la noia, previsiblement, s'ha esfumat. Però abans que, un cop més, la melangia s'apoderi d'ell, un calfred inesperat, esperançador, recorre el seu cos. L'acompanya un cant estrany, enigmàtic, llunyà —com transportat pel mateix oceà— que l'atreu, l'empeny, l'obliga a cercar la seva procedència, que només sent ell, n'està segur. La salmòdia subjugadora el du fins a coberta, al ras. Allà descobreix una lluna desmesurada que il·lumina la nit amb escreix, i que la melodia, cada cop més evident, prové del mar, de la part de proa. Nervios s'hi arriba, per descobrir —encara que l'intueix— l'origen de la veu miraculosa. I és tan gran l'encanteri que s'aboca a la barana, s'hi enfila i, després, es precipita. Mentre cau, encara és a temps d'albirar una gran cua argentada, que espurneja amb els rajos lunars, abans de ser engolida pel mar.